

Zgodba prostovoljke Ester: Včeraj je bila nedelja ...

Včeraj je bila nedelja. Pusta in siva, prav nič prijazna. Dež je vztrajno zalival zemljo, se zbiral v lužah in do vrha napolnil Ljubljano. Pobarvano drevje je mokro dvigalo veje proti nebu in hrepenelo po soncu, listje se je spuščalo na tla in pokrivalo mokro zemljo. Kot bi jo hotelo zaščititi. Kot bi jo hotelo pokriti in segreti. Kdo bo segrel tiste, ki so ostali brez kurjave, tiste, ki jim je plaz zasul hiše, ki jim je povodenj odnesla dom, pridelke, identiteto?

Včeraj je bila nedelja in jaz sem bila skoraj ves dan dežurna na zaupnem telefonu. Kot prostovoljka delam na tem telefonu že kar nekaj let. V dežurni sobi je bilo prijetno toplo, na mizi jabolko, v predsobi jesenski pušeljc in razstava bučk. Na mizi me je čakala spet polna pisemska ovojnica znamk za misijone in dve polni vreči zamaškov za invalide. Drobna dejanja ljubezni. Kako malo je pravzaprav treba, da odrežemo znamko iz kuverte in pokrovček spravimo v vrečko. Če nas to naredi sto, je kuverta polna znamk in škatla v kotu polna zamaškov. Drobna dobra dela.

Včeraj je bila nedelja. Telefon je zazvonil. Glas na drugi strani je bil žalosten in obupan. Sam, zapuščen, ubog, brez volje, brez poguma, brez upanja, obremenjen ... Spomnila sem se, da je geslo tega leta: »Nosite bremena drug drugemu« (Gal 6,2). Kako lahko prevzamem to njeno, njegovo breme osamljenosti? Lahko. Poslušam ta glas, ga sprejemam, ubesedim njegove občutke in se trudim, da bi bila pristna. Trudim se tudi, da bi ta glas dobil barvo jeseni, barvo mavrice, barvo sonca. Čeprav je zunaj dež. In ko mi to uspe, sem srečna. Zanj, zanjo in zase.

Včeraj je bila nedelja. Na mizi sem prižgala drobno svečko, ker se mi je zdelo, da bo plamenček razsvetlil mojo dušo in pogrel moje srce. Dolg pogovor. Težak. On je že vse življenje v nekem zavodu. Pravega doma se skoraj ne spominja več. Njegova samopodoba je silno nizka, njegovi očitki hudi. Zavida ljudem, ki so zunaj, ki so zdravi, ki so svobodni, ki lahko živijo tako, kot sami želijo. Njega nadzorujejo in vodijo drugi. Kriči. Tudi name. Pustim ga, da izkriči svojo nemoč. To pomaga. Na koncu se pozdraviva kot prijatelja in si obljubiva, da se bova nekoč prav gotovo spet slišala.

Včeraj je bila nedelja. Poslušala sem zavijanje rešilcev. Zdrznila sem se in sama sebe prisilila, da sem razmišljala pozitivno. Ni nesreča, prav gotovo ni nesreča. V porodnišnico peljejo mamico, mudi se in danes bo na svet prišlo novo življenje. Zanesljive roke babic in zdravnikov bodo v ta svet pomagale novemu detetu. Ljubi Bog, prosim te, naj bo porod kratek in brez zapletov. Bo fantek? Bo punčka? Kakšno ime mu bodo dali? Veselila sem se z vsemi tistimi, ki jih bo razveselilo to nove dete. Prav gotovo bo srečno, saj se je rodilo v nedeljo. V bolnicah in porodnišnicah delajo, čeprav je nedelja ...

Včeraj je bila nedelja. Poklicala je tudi ona in razveselila sem se njenega šibkega glasu. Stara je, sama in skoraj slepa. Pripovedovala mi je o svojih rožah na balkonu. Boža jih in se pogovarja z njimi. Lepo ji uspevajo, saj čutijo njeno ljubezen. Kmalu jih bo morala umakniti v prostor. Napovedujejo mraz in prvo slano. Obljubila je, da bo še poklicala. Zahvalila se je za pogovor. Za ta in vse pogovore. Meni in vsem drugim. Zaželela mi je lepo nedeljo. Tudi jaz njej. Iz vsega srca.

Včeraj je bila nedelja. Verjetno so nekateri ljudje sedeli ob bogato obloženih mizah. So se morda spomnili na tiste, ki so ostali lačni? So pripravljeni od svojega velikega kosa kruha odtrgati košček

in ga dati drugemu? Ne košček, morda samo drobtinico? Mislim, da so ljudje še vedno zelo solidarni in imajo dobro srce. Zganejo se ob nesrečah, ob potresih, ob povodnjih, tajfunih in cunamijih. Zganejo se, ko se nekaj zgodi tam nekje daleč. Kaj pa, ko se zgodi za prvim vogalom? Upam, da, in da tega ne obešajo na veliki zvon. Naj desnica ne ve, kaj dela levica.

Včeraj je bila nedelja. Poklical je nekdo, ki si želi bližine, ljubezni, prijateljstva, tople dlani, objema ... Kaj lahko naredim zanj? Veliko. Tudi preko telefona? Tudi. Lahko ga poslušam, mu pomagam poiskati luč na koncu tunela in sonce za oblaki. Lahko mu povem, da kdor daje, tudi dobiva, in da topla beseda poboža srce in solze umijejo dušo.

Včeraj je bila nedelja. Odhajala sem domov. Za mano je bil dolg dan. Sem bila utrujena? Ne. Nisem bila utrujena. Bila sem vesela, ker sem ga lahko preživela na drugi strani žice. Bila sem vesela, ker sem imela veliko pogovorov, in ker se mi je zdelo, da sem dobro opravila. Ni več deževalo. Na vogalu odprte trgovine je sedel klošar. "Gospa, je ostalo kaj drobiža?" me je vprašal. Bog ve, kolikokrat je to nedeljo že izrekel ta stavek? Bog ve, če je res komu ostalo kaj drobiža in ga je radodarno stisnil v njegovo mrzlo dlan. Nisem bila pametna in ga spraševala, če je lačen in mu lahko v trgovini kupim kruh in mleko. Že dolgo tega ne sprašujem več. Od takrat, ko mi je neki klošar rekel: "Gospa, kruh in mleko me ne bosta pogrela ..."

Včeraj je bila nedelja ...

Jutri bo nov dan in nova priložnost za drobno dobro delo.

Ester